

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **B. V.**, zast. Mgr. Petrou Civínovou, advokátkou, se sídlem náměstí J. Žižky z Trocnova 79, Čáslav, proti žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2007, č. j. 30 Ca 162/2006 - 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupkyni žalobce Mgr. Petře Civínové, advokátce, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 24. 4. 2007, č. j. 30 Ca 162/2006 - 10, odmítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2000, sp. zn. SIN 1001/2000, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný předmětným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 10. 5. 2000, sp. zn. 4/2000, ve výroku, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o seznámení se spisem Vrchního státního zastupitelství v Praze sp. zn. II VZn 38/2000 a příslušného personálního spisu. Ohledně výroku o odložení žádosti žalobce o umožnění seznámit se s dalším personálním spisem Vrchního státního zastupitelství v Praze žalovaný odvolání zamítl jako nepřipustné.

V odůvodnění svého usnesení krajský soud uvedl, že podání žaloby ze dne 20. 6. 2006 předcházelo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2006, č. j. 28 Co 574/2005 - 115, jímž bylo podle § 104b odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), zastaveno řízení o původní žalobě podané dne 23. 8. 2000 u Obvodního soudu pro Prahu 4 (sp. zn. 10 Nc 3157/2000 a 8 C 142/2003). Soud konstatoval, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 12. 6. 2000, lhůta dvou měsíců pro podání žaloby (§ 250b odst. 1 o. s. ř. v tehdy platném znění) uplynula dne 12. 8. 2000, předmětná žaloba tedy byla podána opožděně. Krajský soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 18. 6. 2007, č. j. 30 Ca 162/2006 - 18, osvobodil stěžovatele od soudních poplatků a ustanovil mu zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Petru Cívínovou, advokátku.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel namítal, že žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 4 nenapadá shora uvedené rozhodnutí žalovaného, ale rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 16. 8. 2000, sp. zn. 104/2000, a žaloba proti správnímu rozhodnutí tedy byla podána ve lhůtě. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl zamítnout kasační stížnost, neboť ta podle jeho názoru nesouvisí s předmětem řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2000, sp. zn. SIN 1001/2000, bylo stěžovateli doručeno dne 12. 6. 2000.

Z obsahu spisu Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 8 C 142/2003 (dříve veden pod sp. zn. 10 Nc 3157/2000) Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobou podanou u tohoto soudu dne 23. 8. 2000 proti žalovanému Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze se stěžovatel domáhal zpřístupnění spisů podle jeho žádosti. Z doplnění žaloby ze dne 28. 10. 2000 lze usoudit, že stěžovatel touto žalobou napadl mimo jiné i rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2000, sp. zn. SIN 1001/2000. Usnesením ze dne 12. 10. 2005, č. j. 8 C 142/2003 - 107, Obvodní soud pro Prahu 4 vyslovil svou věcnou nepřislušnost a věc postoupil Městskému soudu v Praze. K odvolání Vrchního státního zastupitelství v Praze Městský soud v Praze usnesením ze dne 31. 1. 2006, č. j. 28 Co 574/2005 - 115, usnesení obvodního soudu změnil tak, že řízení zastavil a poučil stěžovatele o možnosti podat žalobu u Městského soudu v Praze. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 16. 2. 2006, právní moci nabylo dne 17. 2. 2006.

Ze spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 30 Ca 162/2006 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 27. 2. 2006 u Městského soudu v Praze žalobu, již se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného sp. zn. SIN 1001/2000 a SIN 1003/2000. Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 3. 2006, č. j. 5 Ca 53/2006 - 4, věc postoupil Krajskému soudu v Brně, který usnesením ze dne 19. 7. 2006, č. j. 30 Ca 68/2006 - 19, vyloučil žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného sp. zn. Sin 1001/2000 k samostatnému projednání.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 72 odst. 3 s. ř. s. jestliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Právní moc usnesení Městského soudu v Praze č. j. 28 Co 574/2005 - 115, ze dne 31. 1. 2006, nastala dne 17. 2. 2006, lhůta pro podání žaloby podle § 72 odst. 3 s. ř. s. proto uplynula dne 17. 3. 2006. Stěžovatel žalobu podal dne 27. 2. 2006, tedy platí, že žaloba byla podána dnem 23. 8. 2000, kdy byla doručena Obvodnímu soudu pro Prahu 4.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *při posuzování včasnosti správní žaloby podané u správního soudu poté, kdy soud v občanském soudním řízení pravomocně zastavil řízení ve smyslu § 104b odst. 1 o. s. ř., je nezbytné kromě zjištění, zda byla žaloba ke správnímu soudu podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu (§ 72 odst. 3 s. ř. s.), zkoumat i skutečnost, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená soudním řádem správním, případně zvláštním zákonem. Podání žaloby u obecného soudu až po uplynutí této lhůty způsobuje opožděnost i posléze podané správní žaloby, byť by byla podána v měsíční lhůtě od pravomocného zastavení občanského soudního řízení [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 3 As 30/2005 - 66,*

publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1405/2007, www.nssoud.cz).

V době podání žaloby u obvodního soudu upravoval lhůtu pro podání správní žaloby § 250b odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, podle kterého žaloba musí být podána do dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2000 bylo stěžovateli doručeno dne 12. 6. 2000, lhůta pro podání žaloby tedy uplynula dne 14. 8. 2000, neboť poslední den lhůty připadl na sobotu 12. 8. 2000. Stěžovatel však žalobu proti tomuto rozhodnutí podal až dne 23. 8. 2000, tj. opožděně.

S ohledem na citovanou judikaturu je zřejmé, že krajský soud postupoval *lege artis*, když žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2000, sp. zn. SIN 1001/2000, odmítl jako opožděnou.

Námítku stěžovatele, že žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 4 napadl rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 16. 8. 2000, sp. zn. 104/2000, a žaloba proti správnímu rozhodnutí tedy byla podána ve lhůtě, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Původní nejasné podání stěžovatele ze dne 23. 8. 2000 totiž bylo doplněno mimo jiné podáním ze dne 28. 10. 2000, ze kterého lze usoudit, že stěžovatel napadá rovněž rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2000, sp. zn. SIN 1001/2000. Zmíněné rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 16. 8. 2000, sp. zn. 104/2000, stěžovatel sice v jiném doplnění žaloby napadá také, tato skutečnost však nemá vliv na posouzení projednávané věci.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že pro aplikaci ustanovení § 72 odst. 3 s. ř. s. je nezbytná alespoň rámcová shoda obsahu žaloby podané u soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení a žaloby později podané u správního soudu. Potřebnou shodu zakládá totožnost účastníků řízení a předmětu řízení, kterým je přezkoumání určitého konkrétního správního rozhodnutí. Stěžovateli nelze vytýkat, že jako žalobce označil za žalovaného pokaždé jiný správní orgán, neboť žalovaného určuje zákon. Pokud by však původní žaloba ze dne 23. 8. 2000, ve znění pozdějších doplnění vyžádaných obvodním soudem, nesměřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2000, sp. zn. SIN 1001/2000, nebylo by možné uvažovat o použití § 72 odst. 3 s. ř. s. a žalobu by bylo možné považovat za podanou až dnem 27. 2. 2006, nikoliv dnem 23. 8. 2000.

Jinými slovy, lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2000, sp. zn. SIN 1001/2000, nemohla být ve smyslu § 72 odst. 3 s. ř. s. zachována v důsledku včasného podání žaloby proti odlišnému správnímu rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil namítanou nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2007, č. j. 30 Ca 162/2006 - 10, podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ustanovení § 120 téhož zákona. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení nad rámec jeho běžné činnosti žádné náklady nevznikly a stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Soudem ustanovené zástupkyni žalobce Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupkyni žalobce bude vyplacena částka ve výši 4800 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu